

บทที่ 2

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเรื่อง ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในโรงเรียน มูลนิธิคณะเซนต์คาเบรียลแห่งประเทศไทย ซึ่งยังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาเรื่องนี้ทั้งในประเทศ และต่างประเทศ ผู้วิจัยจึงได้รวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งออกเป็นงานวิจัยในประเทศและ งานวิจัยต่างประเทศ

งานวิจัยในประเทศ

มีชัย คุณาวุฒิ (2513) ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาเกี่ยวกับการใช้อุปกรณ์การสอนวิชา-ผลศึกษา ในโรงเรียนราษฎร์ระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร" โดยใช้แบบสอบถามถามครูผลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดพระนคร จำนวน 76 โรงเรียน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ โรงเรียนส่วนใหญ่มีสนามกลางแจ้งและมีสนามคอนกรีต รองลงไปคือสนามดินและสนามหญ้า ปัญหาที่เกิดจากสนามและสถานที่จัดกิจกรรมคือ สนามแคบ สนามอยู่ใกล้กับห้องเรียน ทำให้เกิดเสียงรบกวนในเวลาเรียนนักเรียนไม่ช่วยกันรักษาอุปกรณ์และครูผลศึกษามีความต้องการที่จะให้มีการปรับปรุงงานด้านอุปกรณ์วัสดุทัศนูปกรณ์ประกอบการสอนผลศึกษาและต้องการให้ผู้บริหารของโรงเรียนเห็นความสำคัญของผลศึกษาให้มากยิ่งขึ้น

และในปีเดียวกัน ไพฑูรย์ จัยสิน (2513) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาในการจัดและดำเนินการผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมแบบประสม" โดยใช้แบบสอบถามถามครูผลศึกษาที่สอนอยู่ในโรงเรียนมัธยมแบบประสม จำนวน 13 โรงเรียน จำนวนประชากร 44 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า ครูผลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์การสอนผลศึกษา มีปัญหาในการสอน นักเรียนชายหญิงรวมกัน โดยครูสอนนักเรียนชายมากกว่านักเรียนหญิง ในเรื่องการสอนผลศึกษาในชั้นเรียนนั้น ครูผลศึกษาได้ดำเนินการตามหลักวิธีสอนผลศึกษาเหมาะสมดีแล้ว ครูผลศึกษามีจำนวนชั่วโมงสอนผลศึกษา มากกว่าสัปดาห์ละ 15 ชั่วโมง ในขณะที่เดียวกันครูผลศึกษาส่วนใหญ่ต้องสอนวิชาอื่น ๆ เพิ่มเติมอีก 1-10 ชั่วโมง และต้องรับผิดชอบงานอื่น ๆ อีกมาก นักเรียนมีความสนใจในโปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนมาก เวลาที่จัดการแข่งขันกีฬาภายในคือหลังเลิกเรียน และมีปัญหาคืออุปกรณ์

ที่ใช้ในการแข่งขันยังมีไม่เพียงพอ ในด้านการจัดการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน และการจัดกิจกรรมพลศึกษาเพื่อนันทนาการนักเรียนให้ความสนใจมากเช่นกัน ด้านการจัดและดำเนินการโปรแกรมพิเศษทางพลศึกษา โรงเรียนได้จัดให้มีการตรวจร่างกายปีละ 1 ครั้ง

เปล่งศรี เทพกฤษ (2514) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนพลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร-ธนบุรี" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า ผู้บริหาร ยังไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร จำนวนครูพลศึกษา อุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกยังมีไม่เพียงพอ และพบว่า ประสิทธิภาพด้านการสอนของครูพลศึกษาหญิงกับครูพลศึกษาชายไม่แตกต่างกัน

คงศักดิ์ เจริญรักษ์ (2517) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมพลศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามถามครูพลศึกษา จำนวน 62 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในกรุงเทพมหานคร มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาในชั้นเรียน ร้อยละ 100 โปรแกรมการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน ร้อยละ 90 โปรแกรมการแข่งขันระหว่างโรงเรียน ร้อยละ 82 โปรแกรมเล่นนันทนาการ ร้อยละ 53 โปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนผิดปกติ ร้อยละ 10 สำหรับปัญหาที่พบคือ ขาดอุปกรณ์ สถานที่ และจำนวนครูพลศึกษายังไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน

ปิยวรรณ เญ็ญสุภา (2521) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและการสอนพลศึกษาของโรงเรียนสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดเชียงราย" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาโรงเรียนละ 3 คน จำนวน 230 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ครูพลศึกษามีงานรับผิดชอบมาก อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวกยังมีไม่เพียงพอ นักเรียนส่วนใหญ่ไม่มีทักษะทางการกีฬาและผู้บริหารไม่ให้การสนับสนุนเท่าที่ควร

วิสิฐ เขมะภาคะพันธ์ (2522) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนนันทนาการในกรุงเทพมหานคร ฯลฯ" โดยใช้แบบสอบถาม ถามครูพลศึกษาในโรงเรียนนันทนาการ จำนวน 45 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนนันทนาการส่วนใหญ่ไม่ได้จัดสอนตามภาคบังคับในหลักสูตร แต่ได้จัดสอนวิชาอื่น ๆ แทนคือบาสเกตบอล วอลเลย์บอล และสิลลาต ส่วนปัญหาที่พบคือ ด้านสถานที่ อุปกรณ์ เครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนครูพลศึกษาไม่เพียงพอ รวมทั้งฝ่ายบริหารไม่เห็นความสำคัญของวิชาพลศึกษาเท่าที่ควร

สุพรรณ จิตต์ภักดี (2524) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนราษฎร์ระดับมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 8" โดยใช้แบบสอบถามถามครูผลศึกษามีจำนวน 91 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนราษฎร์ไม่สามารถจัดกิจกรรมได้ตามหลักสูตรครูผลศึกษามีจำนวนน้อย อุปสรรคทางผลศึกษามีไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียนขาดงบประมาณ ขาดความร่วมมือจากคณะกรรมการภายในโรงเรียน ผู้บริหารไม่สนับสนุน และศึกษานิเทศก์ ก็ไม่ค่อยให้คำแนะนำช่วยเหลือครูผลศึกษาเลย

วิวัฒน์ไชย วรवार (2525) ได้ทำการวิจัยและพบว่า ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนสาธิตสังกัดทบวงมหาวิทยาลัย มีอยู่ในระดับน้อยทุกโครงการ ยกเว้นโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางผลศึกษาสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติ ซึ่งนักเรียนโรงเรียนสาธิตในส่วนภูมิภาคมีปัญหาอยู่ในระดับมาก

ในปีเดียวกัน สุรพล ศรีพลประพันธ์ (2525) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลในเขตการศึกษา 10" โดยใช้แบบสอบถามถามครูผลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ จำนวน 216 คน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนครูผลศึกษา งบประมาณ โสตทัศนูปกรณ์และอุปกรณ์ทางผลศึกษา มีไม่เพียงพอขาดสถานที่ทำความสะดวกร่างกาย สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่มและห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกาย ขาดหนังสือและเอกสารทางด้านผลศึกษาที่ใช้ประกอบการเรียนการสอน ครูผลศึกษาไม่ได้รับการนิเทศการสอน และมีงานพิเศษมากเกินไป

พิชเรช พิริยหะพันธ์ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษา ในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาในจังหวัดเชียงใหม่" โดยใช้แบบสอบถามถามครูผลศึกษา จำนวน 56 คน ผลการวิจัยพบว่า โครงการสอนผลศึกษาในโรงเรียนและโครงการแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียน มีการจัดทุกโรงเรียน ส่วนโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียนกับโครงการจัดกิจกรรมนันทนาการ จัดเป็นส่วนมาก ส่วนโครงการจัดกิจกรรมพิเศษสำหรับนักเรียนปกติมีจัดน้อย ส่วนปัญหาที่ประสบคือ อุปกรณ์ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดหนังสือและตำราใช้ประกอบการเรียนการสอน ขาดความรู้ในการซ่อมแซมอุปกรณ์ ขาดอุปกรณ์ทางเทคนิคและเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในการจัดกิจกรรมทางผลศึกษา

ในปีเดียวกันนั้น ศุภกิติ มหิทธิบุรินทร์ (2526) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ปัญหาการนิเทศและการเรียนการสอนวิชาผลศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหาร

100 คน ครูพลศึกษา 100 คน จาก 50 โรงเรียน และพลศึกษานิเทศก์ 12 คน ผลการวิจัยพบว่า จำนวนพลศึกษานิเทศก์มีน้อยและไม่มีเวลาสำหรับการนิเทศ ครูพลศึกษามีไม่เพียงพอกับความต้องการของสถานศึกษา ขาดหนังสือเกี่ยวกับเทคนิคการสอนวิชาพลศึกษา โรงเรียนขาดงบประมาณในการจัดซื้ออุปกรณ์กีฬา อุปกรณ์พลศึกษาไม่สอดคล้องกับจำนวนนักเรียน และขาดการวางแผนการสอนร่วมกัน ระหว่างครูพลศึกษากับพลศึกษานิเทศก์

ประทีป เวทย์ประสิทธิ์ (2528) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้บริหารและครูพลศึกษาเกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ระดับมัธยมศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารและครูพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาล ใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ทุกโรงเรียน จำนวน 178 ชุด ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษาใน 4 จังหวัดชายแดนภาคใต้ส่วนใหญ่มีการจัดโปรแกรมพลศึกษาทุกโครงการ ยกเว้นโครงการจัดกิจกรรมพิเศษทางพลศึกษาสำหรับเด็กปกติ ไม่มีโรงเรียนใดจัดเลย สำหรับปัญหาที่ประสบมากที่สุดได้แก่ งบประมาณมีไม่เพียงพอ ครูพลศึกษามีไม่เพียงพอ ขาดขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงาน ผู้บริหารและผู้ปกครองไม่ค่อยเห็นความสำคัญและไม่ค่อยให้ความร่วมมือในการจัดโปรแกรมพลศึกษา รวมทั้งศึกษานิเทศก์ไม่ค่อยให้คำแนะนำสนับสนุนและช่วยเหลือเท่าที่ควร ไม่มีห้องเปลี่ยนเครื่องแต่งกายสำหรับนักเรียน อุปกรณ์ทางพลศึกษามีไม่เพียงพอและไม่ครบทุกกิจกรรมที่จัด สถานที่ฝึกกิจกรรมในร่มมีไม่เพียงพอและอยู่ในสภาพที่ไม่เหมาะสม ขาดหนังสือและเอกสารความรู้ทางด้านพลศึกษาสำหรับค้นคว้าเพิ่มเติม ขาดยานพาหนะและไม่มีความสะดวกในการเดินทางไปร่วมแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน รวมทั้งสภาพภูมิอากาศและฤดูกาลเป็นอุปสรรคต่อการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน

งานวิจัยในต่างประเทศ

ไวเรล และเว็บบ (Wyrle and Welbb, 1965) ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนจำนวน 500 คน จากโรงเรียนที่มีสถานที่และอุปกรณ์พลศึกษาอย่างสมบูรณ์ กับทั้งมีครูพลศึกษาประจำอยู่อย่างน้อย 2-3 ปี มาแล้ว พบว่าความสนใจที่จะเรียนวิชาพลศึกษาของนักเรียนมาน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับแผนการสอนของครูและความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสมกับความสนใจของนักเรียน ผู้วิจัยเสนอแนะว่า ครูพลศึกษาควรจะมีการวางแผนการสอนและจัดกิจกรรมพลศึกษาให้อยู่ในความสนใจของนักเรียน

เบคเคอร์ (Becker, 1971) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาสำหรับชายในวิทยาลัยชุมชนโอริกอน" โดยใช้แบบสอบถามมาตรฐานของนิลสัน-โคเมอร์

ออลเสน (Neillson-Comer Allsen) ส่งไปยังวิทยาลัยชุมชน 12 แห่ง ในรัฐโอริกอน ผลการวิจัยพบว่า ครูพลศึกษามีความสนใจในวิชาชีพของตนเป็นอย่างดี การเตรียมตัวในการสอนวิชาพลศึกษาของครูมีการเตรียมตัวอย่างดี อุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกในการสอนวิชาพลศึกษามีอยู่ต่ำกว่าเกณฑ์ไม่ดี ผู้วิจัยได้เสนอแนะว่า ควรมีการประเมินผลโปรแกรมทุก ๆ 5 ปี

โรบินสัน (Robinson, 1971) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาในรัฐอลาบามา โดยส่งแบบสอบถามไปยังโรงเรียน จำนวน 422 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า วิชาพลศึกษาจัดเป็นวิชาสามัญวิชาหนึ่งในหลักสูตรของโรงเรียน มีประมาณ 84 % ที่มีนักเรียนห้องละ 50 คน ประมาณ 62 % ของโรงเรียนทั้งหมดได้จัดโปรแกรมพิเศษสำหรับนักเรียนที่ผิดปกติ และ 61 % ที่ได้จัดแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน นอกจากนี้เครื่องอำนวยความสะดวกและอุปกรณ์ทางพลศึกษายังมีไม่เพียงพอ ผู้บริหารยังให้การสนับสนุนน้อย

ในปีเดียวกันนี้ คอริ (Korri, 1971) ได้วิจัยเรื่อง "ปัญหาการสอนวิชาพลศึกษาในรัฐมินเนโซต้า" โดยส่งแบบสอบถามถามครูที่สอนวิชาพลศึกษา จำนวน 208 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก จำนวนนักเรียนแต่ละชั้นมากเกินไป ไม่สามารถจัดกิจกรรมต่าง ๆ ตอบสนองความต้องการและความถนัดของแต่ละบุคคลได้ ครูพลศึกษามีชั่วโมงสอนมากเกินไปทำให้ไม่มีเวลาเตรียมสอน

เฮน (Hein, 1972) ได้สำรวจ "การจัดโปรแกรมหมวดวิชาพลานามัยในชั้นมัธยมศึกษาของรัฐอาวาย" โดยส่งแบบสอบถามถามผู้บริหารของโรงเรียนในเมือง นอกเมือง รวม 65 โรงเรียน พบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่ขาดการวางแผนที่ดี ขาดครูที่มีวุฒิพลศึกษาทำให้การจัดโปรแกรมหมวดวิชาพลานามัยไม่ดีเท่าที่ควร ครูมีชั่วโมงสอนมากเกินไป และขาดวิธีการสอนที่ดี

โคเกอร์ (Coker, 1972) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจโปรแกรมพลศึกษาสำหรับนักเรียนชายในโรงเรียนชุมชนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของรัฐหลุยเซียน่า" โดยส่งแบบสอบถามไปยังครูพลศึกษา จำนวน 75 คน ผลการวิจัยปรากฏว่า โปรแกรมพลศึกษา สำหรับนักเรียนชายได้รับการปรับปรุงขึ้นมากแต่ยังขาดผู้ทำงานด้านนี้ รวมทั้งการวางแผนงานสำหรับวิชาพลศึกษาได้จัดเตรียมโปรแกรมการสอนอย่างดี แต่การสอนพลศึกษายังไม่สัมฤทธิ์ผลเท่าที่ควร

ปอตีลา-ซิวเรย์ (Portella-Saurey, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลระดับมัธยมศึกษา ในรัฐเปอร์โตริโก" โดยใช้วิธีสังเกตการณ์

และสัมภาษณ์ครูผู้สอนวิชาพลศึกษา จำนวน 12 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า โปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนส่วนใหญ่ยังอยู่ในเกณฑ์ไม่ดี การนำโปรแกรมพลศึกษาที่วางแผนโดยรัฐมาใช้เป็นโปรแกรมที่ไม่ตรงกับสภาพของความเป็นจริงกับสภาวะของโรงเรียนนั้น ๆ จำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษามีน้อย นักเรียนแต่ละชั้นมีจำนวนไม่แน่นอน ขาดอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวก อีกทั้งโปรแกรมทางด้านพลศึกษายังต้องได้รับการปรับปรุงในด้านต่าง ๆ อีกมากมาย เพื่อพัฒนาและตอบสนองความต้องการของผู้เรียนอย่างเต็มที่ทั้งในปัจจุบันและอนาคต

ในปีเดียวกัน เบสท์แมน (Bestman, 1975) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอำเภออานาโฮม รัฐแคลิฟอร์เนีย" โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อแสดงผลของคุณภาพและประประโยชน์ในปัจจุบันของโปรแกรมพลศึกษาของนักเรียนชายในโรงเรียนมัธยมศึกษาของอานาโฮม จำนวน 25 โรงเรียน โดยการใช้แบบสำรวจของ เนลสัน (Nelson Score Card) ผลการวิจัยพบว่า

1. คณะครูทำการสอน จะต้องเตรียมตัวให้พร้อมและปรับปรุงการสอนให้ดีขึ้น
2. โดยทั่ว ๆ ไป ครูผู้สอนพลศึกษามีฐานะทางสังคมดีกว่าครูผู้สอนอื่น ๆ ทั้งในด้านผลสัมฤทธิ์ทางการสอน บุคลิกภาพ และอุปนิสัย
3. สถานที่และอุปกรณ์มีอยู่ไม่เพียงพอ และไม่เหมาะสม
4. ในด้านโปรแกรมการสอน ครูพลศึกษามักไม่กำหนดเนื้อหาในการสอนอย่างแน่นอน
5. ครูพลศึกษามีชั่วโมงการเรียนการสอนมากเกินไป
6. มีการจัดเฉพาะโปรแกรมการสอนพลศึกษาในโรงเรียนเป็นหลักเท่านั้น โปรแกรมอื่น ๆ แทบไม่มีการจัดขึ้นเลย
7. ขาดตำราและคู่มือในการเรียนการสอนและครูพลศึกษา

แครนดอล (Crandall, 1977) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณค่าของกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบันที่มีต่อวิทยาลัยช่างศิลป์ขนาดเล็ก" โดยใช้แบบสอบถามถามนักศึกษาของวิทยาลัยช่างศิลป์ขนาดเล็กในแคลิฟอร์เนียตอนใต้ จำนวน 5 แห่ง รวม 1,000 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. นักศึกษามีความเห็นว่าการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน ให้ผลในทางบวกต่อโปรแกรมทั้งหมดของวิทยาลัย
2. ไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความคิดเห็นของเพศหญิงและเพศชาย เกี่ยวกับคุณค่าของกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน

3. มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญระหว่างความคิดเห็นของนักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมกับนักศึกษาที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมการแข่งขันกีฬาระหว่างสถาบัน

ฮอร์ตตัน (Horton, 1978) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การประเมินผลโปรแกรมผลศึกษาในวิทยาลัยชุมชนของรัฐอาแคนซอ" โดยใช้แบบสำรวจของเนลสัน คอมเมอร์ ออลเซน (Neilson-Comer-Allsen Score Card) ในวิทยาลัย 6 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

1. สถานภาพของครูผู้สอนอยู่ในระดับปกติ
2. ขาดแคลนอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกทางผลศึกษา
3. การจัดและดำเนินการโปรแกรมผลศึกษาอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ
4. การช่วยเหลือในวงวิชาชีพนของครูอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ
5. โปรแกรมการศึกษาของครูอยู่ในระดับต่ำกว่าปกติ

สตราทตัน (Stratton, 1978) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การสำรวจการเตรียมครู-ผลศึกษา การจัดอุปกรณ์และกิจกรรมสำหรับโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษ สำหรับนักเรียนที่ผิดปกติในโรงเรียนมัธยม เอ เอ เอ ในรัฐเทนเนสซี" จำนวน 78 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ครูผู้สอนเกี่ยวกับโปรแกรมการจัดกิจกรรมพิเศษ สำหรับนักเรียนที่ผิดปกติมีวุฒิทั้งปริญญาตรีและต่ำกว่า โดยมีครูชายอายุ 21-55 ปี ทำการสอนมา 1-30 ปี ครูหญิงอายุ 23-51 ปี ทำการสอนมา 1-36 ปี
2. โรงเรียนผลศึกษาส่วนใหญ่ในโรงเรียนมัธยม เอ เอ เอ มักจะมีการใช้ร่วมกันระหว่างนักเรียนปกติกับนักเรียนปกติ โดยจัดอุปกรณ์และสถานที่เอาไว้ร่วมกัน
3. ภาระการสอนโดยเฉลี่ยต่อ 1 คาบ มีนักเรียน 10-35 คนขึ้นไป และโรงเรียนผลศึกษามีนักเรียนใช้บริการวันละ 50-150 คน
4. มีการจัดกิจกรรมและบริการในด้านอุปกรณ์อย่างเพียงพอพร้อมทั้งห้องกายบำบัด โดยมีคำแนะนำติดตั้งอยู่ในทุกกิจกรรม
5. นักเรียนส่วนใหญ่สามารถช่วยเหลือตัวเองในการดำเนินกิจกรรมที่จัดให้

โมซาฟารี (Mozafari, 1980) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษาโปรแกรมผลศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา ในรัฐฟลอริดา" โดยใช้แบบสอบถามถามหัวหน้าหมวดพลานามัย 210 โรงเรียน ผลการวิจัยพบว่า

1. โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนน้อยกว่า 1,000 คน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ในทางลบต่อโครงการสอนพลศึกษา โครงการแข่งขันกีฬาภายใน และโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างโรงเรียน
2. โรงเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากกว่า 1,000 คน มีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ทางบวก ต่อการจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียน

ฮิซากะ (Hisaka, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้วิธีของเดลไฟเพื่อศึกษาเกี่ยวกับตัวแปรที่กระทบต่ออนาคตของโครงการจัดกิจกรรมกีฬา เพื่อนันทนาการในวิทยาลัยชุมชนอเมริกัน" โดยใช้วิธีเดลไฟ (Delphi Technique) กับสถาบันการศึกษาและวิทยาลัยในภาคต่าง ๆ ของสหรัฐอเมริกา จำนวน 46 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า ควรเปลี่ยนแปลงในด้านความคาดหวังและความเสียหายจะเกิดขึ้นกับการดำเนินการด้านการเรียนการสอน งบประมาณ สวัสดิการ เครื่องอำนวยความสะดวก โครงการแข่งขันกีฬานอกและโครงการจัดกิจกรรมเพื่อนันทนาการเปลี่ยนแปลงส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในช่วง 10 ปี ของ ค.ศ. 1980 สิ่งสำคัญที่ผู้บริหารควรกระทำคือ การพิจารณาโปรแกรมหลักสูตรต่าง ๆ และวางแผนงานในระยะยาวเพื่อให้การจัดโปรแกรมดำเนินไปอย่างเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพมากที่สุด

ในปีเดียวกัน ชูนเมคเกอร์ (Schoonmaker, 1981) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโครงการแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยในวิทยาลัยคริสเตียนที่ได้เลือกสรรแล้ว" โดยใช้แบบสอบถามและการสัมภาษณ์ผู้จัดการโปรแกรมพลศึกษาในวิทยาลัยคริสเตียนในตอนกลางของแอตแลนติกและตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นสมาชิกของสมาคมกีฬาวินิจฉัยวิทยาลัยคริสเตียนแห่งชาติ (National Christian College Athletic Association) ผลการวิจัยพบว่า กระบวนการจัดและดำเนินการกิจกรรมการแข่งขันกีฬาในวิทยาลัยเหล่านี้ไม่ได้ยึดถือหลักการต่าง ๆ มากนักและการสนับสนุนหลักการต่าง ๆ ให้ได้ผลขึ้นอยู่กับที่การประสานงานกันเป็นอย่างดีสำหรับสมาคมกีฬาวินิจฉัยคริสเตียนแห่งชาตินั้นไม่ค่อยให้การสนับสนุนเกี่ยวกับการจัดแข่งขันกีฬาระหว่างวิทยาลัยคริสเตียนขนาดเล็กเท่าที่ควร

แมนทอกมาห์ (Mantogmah, 1982) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนระดับมัธยมศึกษาในรัฐโอไอโอวา ซึ่งมีกิจกรรมที่นักเรียนปีสุดท้ายชอบและจากการเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย ในรัฐโอไอโอวา" โดยใช้แบบสอบถามถามนักเรียนปีสุดท้าย 4 คน ต่อ 1 โรงเรียน จำนวน 68 โรงเรียน และถามผู้ทรงคุณวุฒิ 48 คน จากวิทยาลัย 22 แห่ง ผลการวิจัยพบว่า

1. มีความสัมพันธ์ในทางบวกระหว่างกิจกรรมที่จะให้กับกิจกรรมที่นักเรียนที่สุดท้ายชอบ
2. กีฬาประเภททีมเป็นที่นิยมอย่างมากในโรงเรียน
3. นักเรียนที่สุดท้ายต้องการให้จัดกีฬาประเภททีมมากที่สุด
4. ผู้ทรงคุณวุฒิมีความเห็นว่า ควรจัดกิจกรรมกีฬาประเภทเดี่ยว ประเภทคู่ และกีฬาเพื่อสุขภาพให้มากที่สุด

วิลค์ (Wilke, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "อนาคตของโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปในระดับอุดมศึกษา โดยวิธีเคสไฟ" โดยใช้แบบสอบถามถามผู้บริหารโครงการสอนพลศึกษาทั่วไปของวิทยาลัยและมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า

1. ควรจะมีวิชาเกี่ยวกับสมรรถภาพของระบบหายใจ โภชนาการ และการควบคุมน้ำหนักของร่างกายให้มากขึ้น ซึ่งควรจัดให้มีภาคปฏิบัติด้วย
2. ผู้บริหารควรเข้าใจและเห็นคุณค่าของกิจกรรมทางพลศึกษาและต้องสนองตอบต่อความต้องการของนักศึกษาด้วย
3. ควรจะพิจารณาจัดโครงการพลศึกษาให้เป็นส่วนหนึ่งที่สำคัญของกระบวนการศึกษา
4. ควรจัดให้เป็นวิชาที่นับหน่วยกิตการเรียนด้วย
5. ควรปลูกฝังให้ผู้เรียนมีนิสัยรักการออกกำลังกายและเข้าร่วมกิจกรรมทางพลศึกษา เพื่อสุขภาพมากกว่าเพื่อแข่งขัน
6. บทบาทของโปรแกรมพลศึกษาจะเพิ่มขึ้นในอนาคต
7. วิธีสอนกิจกรรมพลศึกษาควรคำนึงถึงความจำเป็นความต้องการของผู้เรียน
8. ควรมีการรวมวิชาที่ซ้ำซ้อนเข้าด้วยกันเพื่อประหยัดงบประมาณ

พอนเดอร์ (Ponder, 1984) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบการเตรียมโปรแกรมของพลศึกษาโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนในรัฐแคลิฟอร์เนียเหนือ" กลุ่มประชากรในการศึกษาครั้งนี้นำมาจากสถาบันการศึกษาที่มีอายุ 4 ปี จำนวน 10 สถาบัน ทั้งของเอกชนและรัฐบาลในรัฐแคลิฟอร์เนียเหนือ จำนวนกลุ่มประชากรที่มีส่วนร่วมจาก 10 สถาบัน ประกอบด้วยเจ้าหน้าที่บริหารงานพลศึกษา เจ้าหน้าที่ประจำคณะและห้องสมุดประมาณสถาบันละ 50 คน การเก็บข้อมูลกระทำโดยการไปพบปะและสัมภาษณ์ (Visitation-Interview) และใช้แบบสอบถาม Bookwalter-Dollgener Score Card ซึ่งผู้สำรวจต้องจัดแบ่งบัตรคะแนนของแต่ละสถาบันที่เกี่ยวข้อง

สถาบันการศึกษาของรัฐบาลเป็นกลุ่มที่ได้มีการจัดลำดับขั้นตอนการพัฒนา การเตรียมโปรแกรมสำหรับครูพลศึกษาระดับปริญญาตรีดังนี้ โดยเริ่มจากสนามกีฬาในร่มและจบด้วยเรื่องเกี่ยวกับการใช้ห้องสมุดและ โสตทัศนอุปกรณ์

เป็นที่น่าสังเกตว่าการตอบสนองจากสถาบันการศึกษาของรัฐบาลให้ความสำคัญแก่สนามกีฬาในร่มมาก ในขณะที่สถาบันของเอกชนให้ความสำคัญแก่นโยบายและการใช้หลักสูตร แต่ทุก ๆ กลุ่มต่างก็ให้ความสำคัญแก่การใช้ห้องสมุดและ โสตทัศนอุปกรณ์น้อยมาก